

Phần 3

Chương 11 Cổ Độc Yêu Cơ

Lên đường, liền liên tiếp năm ngày, cuối cùng mọi người cũng tới nơi, chân núi Ngọc Hoa, sương mù lượn lờ, khiến tầm mắt của mọi người đều trở lên mơ hồ.

“Núi Ngọc Hoa là như vậy, xem ra thật đúng là có chút cổ quái.” Thanh Long hộ pháp nhìn sương mù quỷ dị này, hết sức có kinh nghiệm phân tích, nói.

Tiểu Tuyết cũng nhìn lên cảnh sắc trước mặt, tâm tình có chút rung động, không biết vì sao, nàng cảm thấy trong sương mù dày đặc này mang theo một cỗ tà khí âm lãnh, khiến toàn thân nàng rét run, không nhịn được bắt đầu run rẩy...

Từ nhỏ, nàng đã nhạy cảm đối với mọi thứ đặc biệt, cho nên, nàng có thể khẳng định, trong sương mù dày đặc này tồn tại cái gì đó, tuyệt đối không phải là thân vật, hơn nữa 99% là tà vật!

Chỉ là, nếu nàng nói tin tức này cho mọi người, mọi người nhất định sẽ hưng phấn, tà vật ra đời, đối với giáo đồ Ma Giáo đây là một chuyện vui lớn.

“Đi thôi, chúng ta đi lên, tất cả mọi người cẩn thận một chút!” Vô luận là cái gì, còn phải tự mình đi tra xét, giáo đồ có hồi báo cũng chỉ nói có điều cổ quái, còn nghe được tiếng động vật kêu rên, nhưng thủy chung không có tìm ra được rốt cuộc là vật gì.

“Dạ!” Mọi người cùng lên tiếng, sau đó cùng nhau đi lên, hữu ý vô ý Tiểu Tuyết lại được bảo vệ ở trung tâm, Tiểu Tuyết bắt đắc dĩ cười, nhưng cũng không nói thêm gì.

Núi Ngọc Hoa là một nơi phong cảnh xinh đẹp, rất nhiều văn nhân kiếm khách đều đến đây ngắm phong cảnh, lúc này lại một người cũng không có, chung quanh sương mù dày đặc làm cho người ta không thấy được ngón tay mình, càng đi vào sâu, đường đi càng khó, cũng may tất cả mọi người đều là người tập võ, nhãn lực hơn người, còn có thể thấy rõ ràng mọi người xung quanh.

Đoàn người ước chừng đi hai khắc nữa, mỗi người đều có vẻ mặt nặng nề, vũ khí trong tay cầm thật chặt...

Đột nhiên, Thanh Long hộ pháp dẫn đường dừng lại, khiến mọi người toàn bộ dừng bước, nín thở mà đợi!

“Có người tới, không biết là địch hay bạn, mọi người coi chừng!” Vào giờ phút này có người xuất hiện ở nơi này, tuyệt đối sẽ không phải người bình thường, nếu bọn họ có thể biết được nơi này có điểm khác thường, như vậy những môn phái khác cũng có khả năng biết được!

Cùng lúc đó, đối phương hình như cũng phát hiện ra bọn họ, cũng ngừng hành động, nhân mã hai phe cách sương mù dày đặc giăng co, thế cục hết sức khẩn trương.

Địch không động ta cũng không động, hai bên hình như có cùng tính toán này, giăng co hồi lâu cũng không có người mở miệng trước.

Tiểu Tuyết có loại bản năng trời sinh, giống như có thể cảm thấy hơi thở đối phương, là chính là tà, là yêu là ma, lúc này nàng tĩnh tâm lại, đối phương có đội ngũ chừng 10 người, hơi thở thuần chánh, vậy là chánh đạo, như vậy là không tránh được giao tranh rồi, từ xưa tới nay, chánh tà sẽ không cùng tồn tại, lúc này đừng phải, sao lại có thể bỏ qua cho nhau.

“Các ngươi là người nào?” Cuối cùng vẫn là đối phương mở miệng trước.

“Ma Thần điện, Thanh Long!” Thanh Long hộ pháp khinh thường lớn tiếng trả lời, tên tuổi Thanh Long Ma Thần điện ở trên giang hồ hết sức vang dội, một bộ Thanh Long khóa cổ móng, ác độc vô cùng, không biết đã dính bao nhiêu máu tươi.

“Yêu nghiệt Ma Giáo!” Thanh Long dứt lời, đối phương lập tức có phản ứng, đoàn người nhích tới gần chút, hai bên đều có thể nhìn thấy mơ hồ hình dạng đối phương, nhưng điều này cũng đủ rồi.

Thanh Long là một người rất cương trực, nhưng đó chỉ là đối đãi với huynh đệ của hắn thôi, đối mặt với kẻ địch, sự tàn nhẫn của hắn, một điểm cũng không kém, khi những người kia vừa xuất hiện, Thanh Long liền phi thân lên trước, năm ngón tay nắm thành quyền, vừa xuất chiêu đã giết chết một người trong đó!

Máu tươi khiến Tiểu Tuyết có chút cau mày, mười sáu năm, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người chết, tuy rằng sương mù dày đặc nên nhìn không rõ, nhưng vẫn rất kích thích.

“Mọi người coi chừng!” Một người trong đám người kia kêu to, sau đó hỗn chiến bắt đầu, hai phe nhân mã trong nháy mắt đánh nhau, Tiểu Tuyết có chút do dự, nàng có nên động thủ hay không, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định, tự bảo vệ mình, liền dùng Vân Khuynh Thiên khuyết khê động một cái phi thân bay lên, tránh né công kích của đối phương, hơn nữa, bên cạnh nàng cũng chắc chắn sẽ có người bảo vệ nàng, để nàng không bị bất cứ thương tích nào.

Thực lực của hai bên trong nháy mắt đã lộ rõ, trận chiến này cơ hồ đã nghiêng về 1 bên, lúc Tiểu Tuyết né tránh công kích, đám người kia cũng đã ngã xuống đất, không chết cũng sẽ không sống được.

“Phế vật!” Thanh Long hộ pháp khinh thường phỉ nhổ khiến Tiểu Tuyết chột hiệu, thì ra là sinh mạng lại yếu ớt như thế, cũng nhỏ bé như thế đấy...

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên núi, đi đường cẩn thận, có lẽ còn có thể đụng phải người của những môn phái khác.”

Mọi người sửa sang lại lại tiếp tục đi về phía trước, Tiểu Tuyết như cũ bị bảo vệ ở chính giữa.

Nàng biết mình đang ở Ma Giáo, lại chưa từng nghĩ ma có gì không tốt, nhưng bây giờ thấy những sinh mạng này trong nháy mắt biến mất, trong lúc bất chợt, trong lòng có đúng cùng sai, khái niệm chính và tà, ai đúng ai sai còn rất mơ hồ, nàng chỉ biết bên ngoài thế giới thật không tốt đẹp như nàng từng nghĩ.

Tiểu Tuyết trầm mặc khác thường, khiến mọi người chú ý, nhưng người nào cũng không nói, lần này nếu nói ra ngoài làm việc thật ra thì so với lúc bọn hắn huấn luyện còn khó khăn hơn, chỉ là không biết vì sao tâm tình thoải mái cũng trở nên nặng nề.

Trước mặt mọi người là đỉnh núi, không khí nặng nề rốt cuộc bị một cỗ mùi đặc biệt thay thế, đó là một loại cảm giác làm cho người ta cảm thấy có chút choáng váng, mà trong sương mù dày đặc cũng xen lẫn một điểm màu đỏ, yêu dị.

“Mọi người coi chừng, có độc!” Tiểu Tuyết không nhịn được nhắc nhở, ngừng thở, rút kiếm phá tan sương mù.

Mọi người cũng đều nhanh chóng nín thở, bảo vệ xung quanh Tiểu Tuyết, may kiếm Thanh Long hộ pháp dựng lên, chợt đưa ra song chưởng, quát to một tiếng, sương mù bao bọc vây quanh mọi người, liền bị đẩy ra xa hai ba thước, mà mọi người còn chưa kịp thở nhẹ một hơi, liền hết sức kinh ngạc nhìn đến một con bướm bướm xòe cánh bay múa quanh mọi người, mỗi lần tung cánh đều phun ra một cỗ khí độc, nhiễm đỏ tầm mắt mọi người.

“Là độc điệp!” Thanh Long hộ pháp lúc này cũng biết rõ diện mạo của cái phun ra khí độc kia, mặc dù kinh ngạc, nhưng lại không khỏi lộ ra nét mặt hưng phấn, phải biết, con vật này nếu có thể thuần phục, sẽ giúp bọn họ rất nhiều, có lẽ có thể địch nổi mười tiểu đội tinh anh.

“Mọi người nghe lệnh, toàn lực bắt độc điệp, nhất định phải bắt nó lại!” Thanh Long hộ pháp ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu công kích độc điệp, chỉ có Tiểu Tuyết mặt nặng nề đứng ở phía sau, trong đầu không khỏi nghĩ đến mình đã từng thấy qua một quyển về Cổ độc, trong đó có đề cập tới một loại độc điệp, hoặc là nói chuẩn xác nên gọi là “Cổ độc Yêu Cơ”, là kịch độc vô cùng.

Mọi người cùng độc điệp chiến đấu, trên người độc điệp đã bắt đầu chảy ra máu màu xanh lá cây, cánh càng tăng thêm sức mạnh, mặc dù không nghe được

thanh âm của độc điệp, nhưng Tiểu Tuyết vẫn có thể cảm nhận được độc điệp đang rất đau.

“Đợi chút, dừng tay!” Nàng nhin, nhưng vẫn không nhin được, Tiểu Tuyết lớn tiếng hô, muốn ngăn cản mọi người công kích, mặc dù mọi người kinh ngạc, nhưng vẫn ngừng tay, từ trên trời tiếp đất.

Tiểu Tuyết thấy mọi người dừng tay, có chút vội vàng cho mọi người một nụ cười cảm kích, sau đó bay lên, nhẹ nhàng đứng trước mặt của độc điệp.

“Tiểu thư cẩn thận!” Tất cả mọi người lo lắng cùng hô lên.

Tiểu Tuyết không để ý, chỉ muốn nhìn rõ độc điệp, sau đó giọng nói hết sức dịu dàng hướng về phía độc điệp nói: “Đừng đánh có được hay không, người cũng chảy máu, ta băng bó cho người một chút nha.” Tiểu Tuyết nói còn vô cùng nhu hòa dùng ngón tay đung chạm cánh to lớn của độc điệp, giống như là đang an ủi độc điệp vậy...

Chương 12

Xả Thân Tương Hộ

Có vài người trời sinh liền có ma lực, khi ngón tay Tiểu Tuyết chạm vào độc điệp, trong nháy mắt liền cảm thấy một hồi run rẩy, sau đó tay chỉ bị nhiễm hồng, độc vụ quán quanh...

Tiểu Tuyết cũng không để ý, như cũ mỉm cười nhìn độc điệp, sau đó từ từ, cánh độc điệp bất động, từ không trung hạ xuống, mọi người kinh ngạc nhìn, thân thể to lớn kịch liệt thu nhỏ lại, rúc vào chỉ nhỏ như đầu một người, nhẹ nhàng rơi vào trên bàn tay Tiểu Tuyết.

Nhìn biến hóa hết sức thần kỳ này, tất cả mọi người nín thở, chỉ có Tiểu Tuyết nhẹ nhàng cười, chậm rãi đem chân khí trong cơ thể truyền đến trong cơ thể độc điệp, vì nó chữa thương, mà cùng lúc đó, mẫn thiên sương mù dày đặc bắt đầu tiêu tán, Ngọc Hoa sơn lại khôi phục được yên tĩnh xinh đẹp thường ngày.

“Này, thật là quá thần kỳ!” Trong đội ngũ, Thanh Long hộ pháp không nhin được kinh ngạc nói.

“Thanh Long hộ pháp, chúng ta đây coi như là nhiệm vụ hoàn thành rồi sao?” Ngón tay Tiểu Tuyết như cũ bị màu đỏ sương mù bao quanh, sau đó ở thời điểm Tiểu Tuyết nói lời nói đó, sương mù dần dần trở nên nồng, độc điệp kia lần nữa hết sức quỷ dị biến mất...

Mọi người thấy phải trợn mắt hốc mồm, cũng chỉ có Tiểu Tuyết không quá kinh ngạc, về cổ độc Yêu Cơ ghi lại, đây là kỹ năng đặc biệt nhất của nó, hơn nữa hình thái độc điệp này, dịu ngoan khác thường, tuyệt đối không có tính công kích.

“Dĩ nhiên coi là!”

Thanh Long hộ pháp lời này vừa nói ra, nhiệm vụ của mọi người cũng coi là hoàn thành, Tiểu Tuyết nở nụ cười trêu chọc tiểu bướm bướm, “Người về sau liền theo ta đi, ta sẽ thật tốt chăm sóc ngươi, như vậy, hiện tại trước phải đặt tên cho ngươi, tên gì tốt nhỉ, Tiểu Điệp? Không không không, quá tục khí rồi, người kia sao xinh đẹp, nhất định phải đặt một tên đặc biệt, cổ độc Yêu Cơ, cổ độc Yêu Cơ... Bảo ngươi tiểu yêu có được hay không?”

Màu đỏ sương mù dày đặc lúc này đã hoàn toàn đậm hóa, chỉ là ở tay trái Tiểu Tuyết chung quanh mới có một chút, nhưng lại giống như là thật nghe hiểu Tiểu Tuyết nói chuyện, chậm rãi lưu động, mỹ lệ cực kỳ...

Từ đó, bên cạnh Tiểu Tuyết liền có cái thứ hai có thể xưng là sủng vật tồn tại - cổ độc Yêu Cơ, tiểu yêu!

...

Có giang hồ sẽ có bài danh.

Ảnh Tùy, như hình với bóng, chỗ nào cũng có, người giang hồ, không chỗ nào không có mật thám, chỉ có người hấn không muốn biết, chứ không có gì hấn không biết, Kỳ Nhân bảng bài danh thứ năm, dương danh giang hồ đã nhiều năm, cơ hồ không có ai biết lai lịch của hấn, chỉ cần người còn tồn tại, hấn đều có thể điều tra ra họ, bởi vì các loại bài danh bảng trong giang hồ đều là do hấn tới ghi chép.

Rất nhiều người suy đoán, đó cũng không phải một người, mà là một thế lực vô cùng to lớn, hơn nữa trong đó nhất định sẽ có thật nhiều cao thủ, hoặc điều này cùng Hứa Chân chỉ là một người, đã đạt đến cảnh giới thần tiên, nếu không vì sao có thể kéo dài trên trăm năm giang hồ bài danh, hơn nữa còn biết nhiều như vậy, người bình thường căn bản cũng không có thể biết nhiều chuyện tình như vậy!

Mọi người đều phân vân, nhưng lúc này, điều mọi người chú ý đã không phải là chuyện này.

Giang hồ bài danh tổng cộng có mười loại: cao thủ, kỳ nhân, mỹ nhân, binh khí, võ học, ác nhân, quái nhân, thế lực, tài phú, thực lực tổng hợp.

Mười loại bài danh, cứ mỗi chủng loại chỉ lấy top 10 bảng trên, sẽ ở đệ nhất thiên hạ quán trà lấy hình thức danh thiệp công bố ra, nếu như có thay đổi cũng sẽ sửa đổi trước.

Lúc này, làm người ta hết sức kinh ngạc chính là mười loại bài danh trong mỹ nhân bài danh có biến hóa, hơn nữa còn là biến hóa cực lớn vô cùng, mỹ nhân bảng đệ nhất danh Nam Cung Lưu Ly lại đang trong một đêm trở thành đệ nhị danh, mà vị trí đệ nhất danh đột nhiên viết bốn chữ to Độc Cô Tiểu Tuyết!

Độc Cô! Người giang hồ ai không biết dòng họ Ma Tôn chính là Độc Cô, hơn nữa trước đó vài ngày cũng truyền ra chi nữ Ma Tôn có tướng mạo khuynh

thành, liền càng thêm khẳng định Độc Cô Tiểu Tuyết chính là yêu nữ Ma Giáo kia, trong lúc nhất thời, thiên hạ xôn xao, quần chúng phân vân.

Mà lúc này, thiên hạ chính bởi vì sự xuất hiện của Tiểu Tuyết trở nên cực kỳ náo nhiệt, đoàn người Tiểu Tuyết lại gặp phải phiền toái.

Ngọc Hoa sơn sương mù dày đặc đã tản đi, mọi người xuống núi tốc độ nhanh rất nhiều, nhưng lại nói oan gia ngõ hẹp đi, mọi người còn chưa xuống tới chân núi, liền đụng phải cùng một đội ngũ, nhìn cách ăn mặc, Thanh Long lập tức nhận ra thân phận của đối phương - chánh đạo một trong Lục Đại Môn Phái, môn hạ Dương Sơn phái.

“Các ngươi là người của Ma Thần điện?” Đối phương nháy mắt thấy Thanh Long trong đám người, cũng lập tức biết thân phận đám người, bởi vì đoàn người Thanh Long toàn bộ đều mặc áo đen hồng bên, vạt áo bên trái thêu hoa văn quý dị phức tạp, chính là dấu hiệu để nhận biết Ma Thần điện, thời điểm lên núi, bởi vì sương mù dày đặc, đụng phải nhưng không biết thân phận đám người Thanh Long, bây giờ không có sương mù dày đặc, chỉ liếc mắt nhìn, hai bên liền cũng biết lẫn nhau.

“Giết!” Ngay lập tức, Thanh Long hô pháp lĩnh khốc phun ra một chữ, sau đó xung trận, ngựa lên trước xông ra ngoài.

Sau lưng mười người cũng lập tức động, chỉ có Tiểu Tuyết an tĩnh đứng ở nơi đó, dùng một loại ánh mắt đau thương nhìn trận chém giết này, phản ứng của đối phương cũng rất mau, Thanh Long đánh ra, trong nháy mắt liền có phản ứng, hiển nhiên nếu so với lên núi thời điểm gặp phải những người đó mạnh hơn rất nhiều.

Trong lúc nhất thời, trận chiến lâm vào giằng co, hai bên đều có tổn thương, cũng có người thương vong.

Tiểu Tuyết bất đắc dĩ, tại sao những người này nhìn thấy nhau cũng không nói được mấy câu liền đánh nhau rồi, hơn nữa còn không chết không thôi đánh nhau, chẳng lẽ, chính và tà, thì vĩnh viễn cũng không thể sống chung hòa bình sao? Tiểu Tuyết ở trong lòng hỏi mình, sau đó mình liền cũng có trả lời, thật ra thì, không cần hỏi, nàng cũng hiểu, chính và tà, thù hận là trên trăm năm tích lũy, đã không phải là giữa người với người ân oán đơn giản, không chết không thôi, thế bất lưỡng lập, nàng biết sẽ không quá đơn thuần, nhưng cũng không cách nào thật đứng ở góc độ tà đạo đi đối kháng chánh đạo, cho nên, Tiểu Tuyết chỉ là ngơ ngác đứng, bất đắc dĩ nghĩ.

...

Nhưng trong loạn thế, lại có mấy người có thể trôi qua yên bình đâu, Dương Sơn phái trong hàng đệ tử sớm đã có người phát hiện Tiểu Tuyết đặc biệt, thừa dịp đánh nhau chợt hướng Tiểu Tuyết vọt tới!

Kiểm quang sáng loáng chói mắt như vậy, dưới ánh mặt trời, theo tính phản xạ khiến Tiểu Tuyết nhắm hai mắt lại... Chớ nói chi Tiểu Tuyết võ công chưa

đủ tốt, dù là rất tốt, không có kinh nghiệm thực chiến, cũng như lý luận suông, không thắng được kẻ địch.

“Nguy hiểm!” Tàn Huyết mang theo thanh âm kinh hoàng, lãnh khốc.

“Mau tránh ra!” Thanh Long hộ pháp lo lắng quát lớn.

Mà cùng lúc đó, một bóng dáng vội vàng vọt tới, chắn trước người Tiểu Tuyết, Ngô Tử Cách vẫn luôn chú ý Tiểu Tuyết nơi này!

Kiểm bén nhọn đâm vào vai trái Ngô Tử Cách, máu trong nháy mắt liền chảy ra, mà lúc này, Ngô Tử Cách cũng không có khách khí, một kiếm cũng giống nhau đâm vào eo của người đánh lén!

Hai người đồng thời cơ hồ rơi xuống đất, người đánh lén cũng bị đồng bọn cứu trở về, mà Ngô Tử Cách nằm trên mặt đất, lạnh lùng nắm kiếm nhìn cái người đánh lén đó, đưa lưng về phía Tiểu Tuyết.

Không có đau đớn như trong suy nghĩ, thời điểm Tiểu Tuyết phản ứng kịp liền thấy được bóng lưng ngăn ở trước người của nàng, trong nháy mắt không có một loại biết nói gì, là cảm động còn là an tâm.

“Người không sao chứ?” Lúc này, thậm chí có người vì cứu nàng mà bị thương, nàng thật không biết nên như thế nào hồi báo mới phải, hơn nữa cái người này nàng vẫn luôn có thành kiến.

“Không có việc gì, tiểu thư xin cẩn thận.” Nam nhân như cũ đưa lưng về phía Tiểu Tuyết, cẩn thận đề phòng đối thủ.

“... Ân, ta hiểu biết rõ.” Tiểu Tuyết cắn răng, cuối cùng vẫn còn bất đắc dĩ nói.

Có lẽ một màn này kích thích người ở chỗ này, tình cảm bọn họ đối với Tiểu Tuyết nhưng hết sức phức tạp, có ngưỡng mộ, lại có tôn kính, hiện tại càng thêm bởi vì Tiểu Tuyết thuận phục Độc Điệp, từ trong lòng nhiều bội phục, tại sao có thể chấp nhận được những người khác ý đồ thương tổn tới nàng... Chỉ là trong nháy mắt, tình huống liền có biến hóa, đám người Thanh Long, chiêu thức càng thêm ác độc bén nhọn, Dương Sơn phái đệ tử dần dần gần như yếu thế, rốt cuộc ở trong đó có một người tử vong, vội vã chạy trốn.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Thanh Long hộ pháp quan tâm hỏi, sau đó đồng thời dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Ngô Tử Cách, Ngô Tử Cách là nghĩa tử của hắn, cũng là hắn chọn lựa người thừa kế, bây giờ có thể vì cứu tiểu thư quên sinh mạng mình, thật để cho hắn rất hài lòng.

“Không có việc gì, ngược lại hắn... Trước xem một chút vết thương của hắn đi.” Tiểu Tuyết lắc đầu, sau đó cũng nhìn về phía Ngô Tử Cách.

Ngô Tử Cách lúc này đã xé vạt áo của mình, định băng bó vết thương, nhưng bởi vì là ở trên cánh tay trái, không khỏi tay miệng cùng sử dụng, dùng miệng cắn một góc mảnh vải...

Tiểu Tuyết đi tới, không nói hai lời Ngô Tử Cách liền lấy đi vài vốc, sau đó tỉ mỉ băng bó cho hắn.

“Cám ơn.” Động tác Tiểu Tuyết có chút vụng về, cũng tuyệt đối êm ái, cuối cùng buộc vào, nàng nhẹ nhàng nói một tiếng cảm ơn.

Trên mặt Ngô Tử Cách lộ ra nụ cười ôn hòa, dùng giọng nói hết sức nghiêm túc nói: “Không, đây là ta phải làm, tiểu thư không cần bận tâm.”

“Ai...” Cái âm thanh than thở này, là bởi vì Tiểu Tuyết nghĩ tới thành kiến của mình đối với người đàn ông này, cảm giác mình hình như có chút ngây thơ, sau đó chỉ nghe nàng nói: “Vô luận như thế nào, ta vẫn cảm ơn người.”

Tiểu Tuyết nói xong, liền đối với Ngô Tử Cách ôn nhu cười, nụ cười ngọt ngào lại một lần nữa khiến tất cả mọi người nhìn ngây người, chỉ là phản ứng kịp, tình cảm trong lòng của mỗi người cũng đều bất đồng...

Chương 13

Hợp Tình Hợp Ý

Giữa người với người chung sống luôn rất huyền diệu, trước một khắc có lẽ vẫn là cừ địch gặp mặt hết sức đỏ mắt, sau một khắc liền chung sống hòa hợp, giống như bằng hữu chí giao, biến hóa tốc độ làm cho người ta thật không ngờ được.

Trên đường trở về, mọi người tốc độ rõ ràng chậm lại, cũng có nhiều thời gian tán gẫu hơn.

Tiểu Tuyết vẫn kiên trì chăm sóc Ngô Tử Cách, là đau lòng, cũng là trách nhiệm, mới đầu nàng băng bó bôi thuốc chân tay còn rất vụng về, nhưng làm mấy lần, liền càng thêm thuần thục, mà vết thương của Ngô Tử Cách cũng khôi phục rất nhanh, khiến nụ cười Tiểu Tuyết càng ngày càng rục rờ.

Có lẽ thật sự là bởi vì ân cứu mạng, Tiểu Tuyết đối với Ngô Tử Cách không còn thành kiến, thời điểm băng bó, liền cũng tán dóc vài câu, thỉnh thoảng nhắc tới một vài chuyện, Tiểu Tuyết rất kinh ngạc phát hiện, hai người hình như có rất nhiều điểm chung, đều thích đọc sách, hơn nữa còn là nhiều thể loại, đều thích thổi sáo, đối với âm luật đều tinh thông không phân biệt được cao thấp,... Mấy ngày chung sống, Tiểu Tuyết đã cảm thấy, mình trước kia thật rất ngu, thế nhưng lại đối với một người như vậy có thành kiến, bọn họ ăn ý như vậy, có rất nhiều chuyện nói không hết...

Mười sáu năm, Tiểu Tuyết cơ hồ không chung sống với nam nhân khác như vậy, rất nhiều cảm thụ mới lạ làm cho nàng rất hưng phấn, tâm tình càng thêm kích động, hai người cơ hồ vừa có thời gian liền ở chung một chỗ.

“Tử Cách, này, cái này cho người ăn.” Lúc này mọi người đã đến một trần nhỏ phồn hoa, mấy người chia nhau đi mua đồ, Tiểu Tuyết mới vừa mua mấy quả táo, liền cười đưa cho Ngô Tử Cách một quả.

Ngô Tử Cách nhận lấy, lấy ra khăn tay cẩn thận xoa xoa, sau đó lần nữa đưa tới trước mặt Tiểu Tuyết, mang theo nụ cười cung chiêu nói: “Cùng người đổi...”

Ánh mặt trời chiếu xuống, Tiểu Tuyết hơi nheo mắt lại, nhìn Ngô Tử Cách, trong nháy mắt kia, nàng cảm thấy tim của mình bị tràn đầy ngọt ngào, có một loại cảm giác hạnh phúc, “Được rồi, xem người có thành ý như vậy, liền miễn cưỡng đổi với người.” Tiểu Tuyết nghịch ngợm nói, sau đó còn vừa nói, vừa lấy ra một quả táo khác, một tay đưa tới, một tay nhận lấy, nụ cười ở khóe miệng kia sao lại có chút ngưng ngưng, sao lại có chút xiu ngọt ngào...

Trong lúc trao đổi, đầu ngón tay lạnh lùng chạm được bàn tay ấm áp, chợt lùi bước, sau đó bàn tay xinh đẹp đỏ ửng lên đến cả khuôn mặt.

“Tiểu Nhi, người thật đẹp.” Ngô Tử Cách không tự kìm hãm được nói ra, ánh mắt mê nhìn nữ nhân trước mặt, đây là nữ nhân đẹp nhất cả đời này hắn gặp qua, phong tình vạn chủng, để cho hắn mê luyến nụ cười mà không thể tự kìm chế.

“Ghét...” Nhẹ nhàng quát lớn giống như là người tình lảm bảm, nàng biết nàng rất đẹp, cũng là lần đầu tiên có cảm giác ngưng ngưng khi người khác tán dương.

“Ha ha, ghét chỗ nào, người chán ghét ta thật sao?” Ngô Tử Cách tiến lên một bước, hơi cúi đầu, Tiểu Tuyết thân hình thon dài nhưng vẫn kém hẳn rất nhiều, khoảng cách gần như vậy, để cho hắn có loại kích động muốn ôm nàng vào lòng...

“... Người, người...” Tiểu Tuyết người người nói không được, muốn nói ghét, lại sợ hắn tin là thật, muốn nói không ghét, lại có chút không nói ra miệng, có chút nóng nảy, sau đó chợt giương mắt, đối mặt ánh mắt thiết tha của nam nhân...

Một nháy mắt kia, nàng hiểu nàng là nàng muốn gì, nàng thích nam nhân trước mặt này, mười sáu năm chỉ có một người nam nhân duy nhất khiến cho nàng có nhiều bận tâm như vậy.

“Tử Cách, người thích ta sao?” Trong thoáng chốc, Tiểu Tuyết nghe được chính mình hỏi, sau đó liền thấy được ánh mắt kinh ngạc và vẻ mặt kinh ngạc của nam nhân.

Hắn không thích mình sao? Tiểu Tuyết không khỏi nghĩ đến, vẻ mặt bởi vì suy đoán của mình mà trở lên khó coi.

“Ta, ta...” Lần này đến lượt Ngô Tử Cách nói không ra lời, thích nàng ư, thích nàng ư, hắn đương nhiên thích, vô luận bởi vì nguyên nhân gì, hắn cũng sẽ không nói ra lời không thích nàng a...

“Ta dĩ nhiên thích ngươi, nhưng là, thân phận của ta, ta không xứng với ngươi!” Ngô Tử Cách cắn răng nói, u ám trong ánh mắt của hắn có đê nén đau khổ.

“Không, đừng nói lời như vậy, thân phận với cả không thân phận gì, ta không nghĩ là ngươi lại cổ hủ như vậy đó!” Tiểu Tuyết mắt húng phản bác, nàng cho là hắn hiểu được nàng, không nghĩ vào thời điểm này hắn sẽ nói ra lời như vậy đây...

“Đừng nóng giận, ta không quan tâm, nhưng người khác quan tâm, bọn họ sẽ nói ngươi, ta sợ ngươi, không vui...” Về mặt Ngô Tử Cách hình như càng khổ sở hơn.

“Ngu ngốc, ta không quan tâm người khác nói cái gì, chỉ cần ngươi, chỉ cần ngươi yêu ta, là tốt rồi.” Cuối cùng nửa câu sau, Tiểu Tuyết có chút ngượng ngừng khẽ cúi đầu, nàng căn bản là quan tâm rất nhiều, nàng nghĩ nam nhân này cũng thích nàng là tốt rồi...

Tiểu Tuyết ngượng ngừng cúi đầu, cho nên bỏ lỡ ánh mắt nam nhân này trở phức tạp...

“Tiểu Nhi, ta dĩ nhiên thích ngươi, thích ngươi thật lâu thật lâu, ta làm sao có thể lại không thích còn ngươi...” Thanh âm Ngô Tử Cách rất thấp rất thấp, mang theo một tia hư ảo mê man, không biết nghĩ tới điều gì, trong ánh mắt vẫn luôn ôn hòa nhiều hơn một chút trống rỗng.

Nghe được Ngô Tử Cách trả lời khẳng định, nụ cười Tiểu Tuyết càng thêm ngọt ngào.

Cách Ma Thần điện còn có ba ngày lộ trình, không khí trong đội ngũ lại càng ngày càng khẩn trương, cơ hồ tất cả đều như thế.

“Ta cuối cùng cảm thấy là lạ.” Lúc nghỉ ngơi, Tiểu Tuyết cùng Ngô Tử Cách ở chung một chỗ, nhỏ giọng nói ra cảm thụ của mình.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, không có chuyện gì.” Hắn đương nhiên cũng biết không khí không đúng, hơn nữa không đúng nguyên nhân hắn cũng hiểu, những người này... Ha ha, hắn chỉ có thể nói, Tiểu Tuyết sức quyến rũ thật rất lớn rồi, có lẽ chỉ có nàng là không rõ ràng thôi.

“Thật không có chuyện gì sao, vậy cũng tốt, ta tin tưởng ngươi.” Mặc dù cảm thấy rất lạ, nhưng nếu Ngô Tử Cách nói không có việc gì, vậy thì sẽ là không sao, nàng tin tưởng hắn.

Nghe được Tiểu Tuyết đơn thuần tin tưởng, Ngô Tử Cách ánh mắt chột lóe, sau đó tay nhẹ nhàng nắm tay nhỏ bé của Tiểu Tuyết, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Nhi, ta thích ngươi, thật thích ngươi, tin tưởng ta.”

“Uh, ta tin tưởng ngươi!”

Một bên, có lẽ không nghe được Tiểu Tuyết và Ngô Tử Cách đang nói cái gì, nhưng là nét mặt kia động tác kia, bọn họ không cần hỏi cũng có thể cảm thấy ở giữa hai người bọn họ có vấn đề... Ngọt ngào và ràng buộc.

Phịch một tiếng, là thanh âm quả đấm đánh nát cây khô, Tàn Huyết một quyền đánh bẻ một thân cây, chỗ ngón tay rỉ ra máu đỏ tươi, hết sức chói mắt.

Tiểu Tuyết kinh hoảng nhìn sang, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Đủ rồi, chúng ta lên đường!” Tàn Huyết nói xong liền dắt ngựa, xoay người lên ngựa xông ra ngoài.

Tại sao, tại sao, tại sao mỗi lần đều không phải là hấn, hấn thật hận, thật hối hận! Thấy bộ dạng hai người kia, hấn cơ hồ ghen tỵ muốn nổi điên, hấn không dám bảo đảm, nếu tiếp tục nhìn, hấn rốt cuộc có thể nổi điên giết chết tên nam nhân kia!

Trong lòng Tàn Huyết điên cuồng kêu gào...

Ba ngày còn lại, đội ngũ như cũ duy trì trầm mặc cao độ, không có ai tùy tiện nói chuyện, Thanh Long hộ pháp thỉnh thoảng sẽ lắc đầu thờ dài, thỉnh thoảng sẽ lo lắng nhìn mấy người Tiểu Tuyết, lại cũng không nói gì, Tàn Huyết cơ hồ là một câu nói cũng không có nói qua, chỉ là duy trì khoảng cách nhất định với đội ngũ.

Tiểu Tuyết nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nhiều, Ngô Tử Cách bảo vệ ở sau lưng Tiểu Tuyết, lạnh lùng nhận lấy ánh mắt không thiện ý của mọi người, sau đó càng thêm càn rỡ trong một lần nghỉ ngơi, nhẹ nhàng hôn lên môi Tiểu Tuyết, rất nhẹ rất nhẹ đụng chạm, Tiểu Tuyết thậm chí cũng không có cảm giác khác thường gì, đối với những người khác mà nói, cũng là cực độ khiêu khích!

Đang trong không khí này, thì rốt cuộc mọi người cũng trở lại Ma Thần điện!

Chương 14

Lưỡng Tình Tương Hứa

“**T**ham kiến Ma Tôn!” Thanh Long hộ pháp giải tán mọi người, một mình đi gặp Ma Tôn, về lần làm nhiệm vụ này, toàn bộ tin tức, hấn sớm đã viết thư gửi về, nhưng dù sao có một số việc không phải việc công, hấn có chút do dự có nên nói hay không.

“Thanh Long, vất vả rồi.” Độc Cô Khinh Cuồng vừa ý nhìn thuộc hạ của hấn, đối với lần làm nhiệm vụ này, biểu hiện của Tiểu Tuyết, khiến hấn thập phần kinh hi, Tiểu Tuyết đặc biệt, hấn đã biết từ sớm, nhưng không ngờ lại đặc biệt như vậy, để cho hấn thậm chí thấy tiếc nuối, nếu Tiểu Tuyết thay đổi tính

cách, Ma tộc nhất định sẽ đứng đầu, bởi vì thiên phú của nàng, người bình thường cũng không thể tưởng tượng được.

“Không vất vả, đây là thuộc hạ phải làm, Ma Tôn, trái lại có một chuyện, thuộc hạ không biết nên nói không, là có quan hệ với tiểu thư...” Thanh Long có chút khó xử nói, hẳn thật sự rất khó xử, chuyện như vậy, hẳn là cấp dưới thật không biết nên nói như thế nào, hay thôi không nói đi, giống như lại không chính xác, dù sao Ma Tôn tín nhiệm hẳn như thế, giao tiểu thư cho hẳn, hiện tại trở về hơn nhiều... chuyện này, nói như thế nào hẳn đều phải có trách nhiệm!

“Cùng tiểu thư có quan hệ?” Độc Cô Khinh Cuồng có chút ngoài ý muốn, chuyện của Tiểu Tuyết, là có chuyện gì?

“Vâng, chỉ là thuộc hạ cũng không biết nên nói như thế nào, tựa hồ là tiểu thư với nghĩa tử của thuộc hạ...” Aiz, kế tiếp mà nói, Thanh Long không thể nào nói ra miệng, hẳn cũng không biết chính mình làm sao có thể báo cáo chuyện này với Ma Tôn...

“A...? Ý của ngươi là Tiểu Nhi với nghĩa tử kia của ngươi có tình ý?” Độc Cô Khinh Cuồng chẳng kiêng dè trực tiếp hỏi, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, Thanh Long lại có biểu tình xấu hổ, trong lời nói kia hẳn cũng đoán được đại khái.

“... Vâng!” Hẳn nghĩ có lẽ hai người kia chân tình thật sự là quá rõ ràng, hẳn lại không thể lừa gạt chính mình nói bọn họ không có gì.

Aiz, một là nữ nhi của Ma Tôn, một là nghĩa tử của hẳn, thân phận hai người chênh lệch rất lớn, hẳn thật không biết nên làm thế nào với mối duyên này đây.

“Nam nhân kia là người như thế nào?” Hiện tại Độc Cô Khinh Cuồng có vẻ quan tâm chuyện này, nữ nhi của hẳn, hẳn hiểu rõ nàng, nhưng nam nhân này, nghĩa tử của Thanh Long, hẳn có gặp qua, một nam nhân cực kỳ chững chạc, chẳng qua, ấn tượng không xem như quá sâu sắc.

“Tên của hẳn tên là Ngô Tử Cách, là hài tử của thân thích bên nhà mẹ đẻ của phu nhân ta, từ nhỏ không cha không mẹ liền được ta nuôi dưỡng, ta thấy hẳn cũng là người có tài, liền nhận hẳn làm nghĩa tử, phẩm chất của hẳn tốt, ta có thể bảo đảm!” Đối với nghĩa tử, hẳn cũng đã dốc hết tâm sức, nêu như kết quả của hẳn và tiểu thư như thế nào, cũng chỉ có thể xem ý tứ của Ma Tôn đại nhân thôi.

“Phẩm chất tốt? Thanh Long, ngươi không biết từ này dùng trên người ma giáo chúng ta cực kỳ không hài hòa sao?” Phẩm chất, phẩm chất như thế nào mới được coi là tốt! Độc Cô Khinh Cuồng có chút hoài nghi nhìn Thanh Long, từ này do hẳn nói ra tuyệt đối không phải nịnh.

“Ma Tôn, đứa nhỏ này, từ nhỏ ta đã nhìn hẳn lớn lên, tính tình quyết đoán, có ý chí vươn lên, là người có chút ôn hòa, không thích giết chóc.” Người trong

ma giáo thích giết thành tánh, hấn không thích giết chóc, tính tình ôn hòa, lại không biết là ưu điểm hay là khuyết điểm đây.

“... Uhm, ta biết rõ, có thời gian, để hấn tới gặp ta đi, ta ngược lại muốn nhìn người phương nào nghĩ muốn ở cùng một chỗ với nữ nhi của ta!” Vô luận là ai, hấn là phụ thân nhất định phải khảo sát một chút!

“Vâng!”

...

Mà lúc này, Tiểu Tuyết đã mang theo Ngô Tử Cách trở về sân của nàng, không khí giữa hai người ngọt ngào, phàm là mọi người nhìn thấy đều có thể cảm nhận được giữa hai người có tình ý.

“Ngươi sợ sao?” Tiểu Tuyết hơi nhướn mày, mang theo một tia khiêu khích, cười.

“Không sợ!” Ngô Tử Cách kiên định trả lời, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Tiểu Tuyết, hấn không sợ, hấn đương nhiên không sợ, hấn chờ mong ngày này đã thật lâu thật lâu rồi... Rốt cục mộng tưởng của hấn lại tiến thêm một bước, hấn làm sao có thể sợ!

Ngô Tử Cách cảm thấy tâm của hấn có chút nhảy lên không bình thường!

“Đây chính là ngươi nói, nếu cha ta tìm ngươi nói gì đó, ngươi cũng không được không giữ lời hứa!” Tiểu Tuyết cau cái mũi đáng yêu, tiểu nữ nhi yếu ớt nói, trước mặt Ngô Tử Cách, biểu tình của nàng luôn luôn biến hóa vô cùng đáng yêu, như là một tiểu cô nương thiên chân hồn nhiên.

“Sẽ không, tin tưởng ta!” Ngô Tử Cách lại bảo đảm.

“Uhm, ta tin tưởng ngươi.” Tiểu Tuyết ngọt ngào cười, nàng tin tưởng hấn, thật sự rất tin tưởng rất tin tưởng...

Ngô Tử Cách nhìn vẻ mặt nữ nhân trước mặt tin tưởng hấn, tâm không lí do đột nhiên đau đớn, không, không cần dùng loại ánh mắt tín nhiệm này nhìn hấn, nếu có thể lựa chọn, hấn thà rằng không có loại tín nhiệm này...

Trong lòng Ngô Tử Cách đang điên cuồng gào thét, bên trong kêu gào, nhưng ngoài mặt lại cười ôn hòa như cũ, hấn không thể để chính mình cảm thấy đau đớn, bởi vì hấn không thể đau khổ, hấn còn nhiều việc cần phải làm, đau khổ, hấn sợ hấn không thể ngoan độc mà xuống tay...

“Tiểu Nhi, đi đường dài như vậy, ngươi cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Vuốt tóc Tiểu Tuyết, Ngô Tử Cách ôn nhu nói.

“Uhm, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta gặp.” Đối với nam nhân cẩn thận và săn sóc, trong lòng Tiểu Tuyết tràn đầy ngọt ngào, cảm thấy chính mình thật hạnh phúc!

“Được, vào đi thôi, ta nhìn người đi vào.”

“... Từ Cách...” Tiểu Tuyết đi hai bước, đột nhiên quay đầu, sau đó nhẹ nhàng điếm một cái ở trên môi của nam nhân, rồi chạy rất nhanh đi vào.

“... Nha đầu ngọc.” Thật lâu sau, nam nhân mới nói nhỏ một câu, ngón tay không tự giác chạm lên môi chính mình, cảm thụ cái loại hương vị không nói nên lời này.

Vào phòng, tươi cười trên mặt Tiểu Tuyết không có thu hồi, lại thấy được vẻ mặt khiếp sợ của Hoa Ngữ.

“Tiểu thư, người...” Nàng vừa mới thấy được toàn bộ, tiểu thư ra ngoài một chuyến, sao lại có thể biến hóa lớn như vậy...

“Hoa Ngữ, ta nhớ người quá.” Tiểu Tuyết nhẹ nhàng nói, sau đó tiếp tục cười ngọt ngào, làm Hoa Ngữ càng khinh nói: “Hoa Ngữ, ta đang yêu, ta thích một người, người đó rất tốt rất tốt, người chúc phúc của ta đi...”

Từ nhỏ Hoa Ngữ đã làm bạn bên cạnh nàng, nếu có thể, nàng hi vọng nàng ấy cũng có thể vì nàng mà cao hứng.

“Là người kia sao? Ma Tôn và phu nhân biết không?”

“Không biết, nhưng mà rất nhanh cũng sẽ biết, bởi vì, ta đã quyết định gả cho hắn rồi...” Trên đường trở về, nàng nhẹ nhàng hỏi người kia, có muốn cưới nàng hay không, mà người kia tựa hồ có chút kinh ngạc, lại càng thêm kinh hi...

“Cái gì? Đây, có phải quá nhanh hay không!” Hoa Ngữ kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình, sau đó nháy mắt cảm nhận được hơi thở, đó là hơi thở của ám vệ, trước kia, thời điểm năng lực của ám vệ vượt qua nàng, nàng không cảm nhận được, giờ phút này lại cảm nhận được...

Nàng cảm thấy có một số việc rối loạn...

Chương 15

Ám Vệ Đau Khổ

Nếu lời của nàng là thật... Trong đầu hắn cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, đuổi đi không được.

Nếu có thể, hắn thật sự không hy vọng chính mình bị suy nghĩ chi phối như vậy, nhưng mà, hiện tại cả đầu hắn đều đã là lời nói đó, hắn thống khổ như muốn điên mất.

Biết rõ ràng không thể, biết rõ ràng quyền suy nghĩ đó hắn cũng không có, lại không thể ngăn cản sinh ra thống khổ như vậy!

Tàn Tình a Tàn Tình, từ lúc ngươi trở thành ám vệ kia một khắc, ngươi nên hiểu rõ ràng toàn bộ, nàng là thiên, hắn là địa, bọn hắn chênh lệch đầu chỉ ngàn vạn!

Chỉ là, nam nhân kia tốt như vậy sao, một khắc kia, hắn không phải không có lao ra, đúng là hắn do dự, không phải sợ chết, mà là sợ Tiểu Tuyết đã từng nói qua câu nói kia, mà còn, tại thời điểm hắn muốn bỏ nhào tới ngăn trở mũi kiếm kia, hắn lại nhìn thấy bóng dáng nam nhân kia bỏ nhào ra...

Hắn biết, hoặc là mọi người biết, trong đội ngũ những người đó, đều có thể vì bảo vệ tiểu thư mà hy sinh tánh mạng, cuối cùng lại để nam nhân kia giành trước một bước, sau đó được tiểu thư chú ý!

Hắn cảm thấy không công bằng, hắn nghĩ thời điểm kia, người lao đến là hắn, cũng sẽ không được đãi ngộ như vậy, trong lòng cảm thấy rất tiếc nuối, hắn nghĩ tất cả mọi người ở đây đều có suy nghĩ như vậy, nhất là Tàn Huyết, nam tử toàn thân đều là hơi thở kiêu ngạo, hồi hận của hắn (Tàn Huyết), hận của hắn (Tàn Huyết), hắn (Tàn Tình) đều nhìn thấy hết, hắn (Tàn Tình) cảm thấy thương cảm cho hắn (Tàn Huyết), dù sao hiện tại hắn vẫn có thể dùng thân phận của ám vệ để ở lại cạnh nàng, mà Tàn Huyết lại hoàn toàn bị đuổi đi rồi.

Chỉ là, chuyện này căn bản không thể an ủi hắn đang nóng lòng, nếu không phải còn lại chút lý trí sau cùng, hắn căn bản không thể che giấu được khí tức, tâm của hắn loạn rồi... Nhất là khi nhìn thấy nam nhân kia thân cận tiểu thư!

Nam nhân kia không xứng, căn bản là không xứng được tiểu thư yêu, tiểu thư tốt đẹp như vậy, giống như tiên tử trên trời, sao có thể khinh địch như vậy, lại đồng ý với nam nhân kia, hắn cảm thấy tiểu thư thích hợp với người tốt hơn, có thân phận và địa vị của bậc đế vương, có tài năng và dũng khí độc nhất vô nhị, nam nhân như thiên thần, mà không phải nam nhân ôn nhu mà có chút áp lực kia, hắn căn bản là không xứng với tiểu thư!

Nhưng mà, hắn cũng biết, so sánh với nam nhân kia, hắn lại càng không xứng...

“Tiểu thư, người cũng biết, nam nhân kia căn bản là không xứng với người, ta biết là ám vệ thì không có quyền lợi nói ra suy nghĩ của bản thân...” Trong một góc tăm tối, thanh âm thì trầm trầm thấp thấp như không hề phát ra thanh âm, mang theo tự ti và cô đơn, tuyệt vọng, ngữ điệu làm cho người ta đau lòng.

Chỉ là, nữ nhân cách đó không xa chỉ có ngọt ngào và chờ mong, mang theo một loại tốt đẹp thuộc về thiếu nữ, làm cho người ta nhìn mà không thể tự thoát khỏi trầm mê ở trong đó...

“Nhưng ta vẫn hi vọng, người có thể hạnh phúc...” Vội lại, để bảo vệ hạnh phúc của nàng, hắn nguyện đánh đổi tất cả! Trong lòng, Tàn Tình âm thầm thề, cô đơn và tuyệt vọng trong ánh mắt còn có thêm một chút kiên định kiên định!

Không ai có thể thương tổn tiểu thư, cho dù hẳn cho rằng nam nhân kia không xứng, hẳn cũng sẽ vì tiểu thư thủ bảo vệ tốt phần hạnh phúc này, đến khi nào sinh mệnh hẳn kết thúc!

...

“Tiểu Nhi, mau cho nương nhìn người, nương nhớ người muốn chết.” Hoàng Phủ Linh Thu đang nhìn nữ nhi của mình, nháy mắt hốc mắt liền trở nên hồng nhuận, nước mắt như có thể ngay một khắc đó chảy ra.

Nữ nhi của nàng rốt cục bình an trở lại, để cho nàng lo lắng rất lâu, tâm có thể hạ xuống một chút.

“Nương, nữ nhi cũng rất nhớ người.” Tiểu Tuyết nhu thuận dựa sát vào bên cạnh mẫu thân, tuy thời điểm ở bên ngoài không có cảm giác khắc sâu như vậy, nhưng hiện tại trở về nhìn thấy mẫu thân, lại cảm thấy mềm nhũn, tròng mắt cũng đỏ.

“Nữ nhi ngoan, lần này ra ngoài, có ăn uống khổ sở gì không?” Vuốt ve từng sợi tóc mềm mại của Tiểu Tuyết, Hoàng Phủ Linh Thu tràn đầy đau lòng hỏi, đây là vận mệnh của nữ nhi, chim nhỏ trưởng thành, nhất định phải cất cánh, không thể vĩnh viễn không lớn, nàng tuy không muốn, nhưng cũng cố gắng chống đỡ!

“Không có, toàn bộ đều rất tốt, nương, nữ nhi của người thông minh như vậy, làm sao có thể chịu khổ a...” Tiểu Tuyết làm nũng tựa vào người mẫu thân, ngọt ngào nói xong.

Nàng chưa bao giờ đi xa nhà, cũng không nhìn thấy nhiều máu và giết chóc, tuy từ nhỏ lớn lên trong Ma Thân điện, nhưng ma giáo an nhàn tốt lành, đây là lần đầu tiên ra ngoài, nàng làm sao có thể không có cảm giác gì, chỉ là trước mặt mẫu thân, nàng không nên nói lời này, mà nàng cũng biết, đây là cái giá phải trả, trước giờ nàng cũng không có chịu nhiều khổ!

“Aiz, đứa nhỏ này, nương cũng trải qua hết rồi, làm sao có thể không biết có khổ hay không sao, đứa nhỏ này tuy không có yếu ớt như vậy, nhưng từ nhỏ cũng không có chịu khổ bao giờ...”

“Nương, người đừng nói nữa, hài nhi đều biết rồi, thật sự không khổ, người đừng lo lắng, hài nhi không có sao.” Không muốn để cho mẫu thân lo lắng, Tiểu Tuyết mỉm cười ngọt ngào, an ủi.

“Được được, nương không nói, người đứa nhỏ này a, bình thường xem ra ôn nhu, nhưng lại rất quật cường, ủy khuất cũng không muốn nói cho người khác biết.” Nữ nhi của nàng, nàng đương nhiên là hiểu rõ nhất, nha đầu này, từ nhỏ gặp vấn đề gì đều không nói với người khác, luôn luôn một mình vụng trộm suy nghĩ, vụng trộm làm, làm bề trên đau lòng, quật cường làm người thương tiếc, hơn nữa, loại quật cường này, muốn khuyên nhủ nàng đều không thể, bởi vì,

nàng là sao có thể để cho người khác biết nàng kiên cường, nàng không đành lòng đi phá hoại kiên trì của nàng (Tiểu Tuyết).

“Không có ủy khuất, ta là tiểu công chúa Ma Thần điện này, người nào cũng thích ta, ta làm sao có thể chịu ủy khuất a.” Cho tới bây giờ nàng cũng chưa bị người khác làm cho ủy khuất, mặc dù có thời điểm có chút không vui, bởi vì một chút việc mà tâm tình không tốt, nhưng nàng rất rõ ràng, chuyện này là không thể tránh khỏi, nàng chỉ biết nàng là một người kiên trì, không muốn để cho người khác lo lắng cho nàng.

“Đứa...” Đứa nhỏ này, thiện lương, kiên cường, nhưng cũng rất quật cường.

“Nương...”

Mẹ con hai người nhìn nhau cười, toàn bộ đều ở không nói, thời điểm Độc Cô Khinh Cuồng đi tới nhìn thấy cảnh tượng này, thê tử của hắn, nữ nhi của hắn, hắn đời này rất hạnh phúc...

“Tiểu Nhi, ngươi có phải có một số việc nên nói cho chúng ta biết hay không?” Ngữ khí Độc Cô Khinh Cuồng cực kì bình tĩnh hỏi.

“Phụ thân... Người nói chuyện gì vậy?” Rời khỏi lòng mẫu thân, Tiểu Tuyết nhìn phụ thân của mình, đột nhiên có chút ý tứ không tốt lắm, giọng điệu có chút mất tự nhiên hỏi.

“Tiểu Nhi, giả ngu tuyệt không giống cá tính của ngươi a.” Nha đầu kia từ nhỏ đã thông minh làm cho người ta đau đầu, lúc này giả ngu, không thể làm cho người ta tin tưởng.

“Nữ nhân không có giả ngu a, trái lại phụ thân người tới cùng là hỏi chuyện gì a?”